

Подорож після злиття: Коли вода забуває, що вона була воднем

Послання
з нагоди 70-річчя

Пудж्या Дааджі

28 вересня 2025 року, Канха Шанті Ванам

Подорож після злиття:

Коли вода забуває, що вона була воднем

Дорогі мої,

Більшість людей вірить, що звільнення або нірвана є вершиною духовного росту. Це етап, коли згасло полум'я жадібності, ненависті, зарозумілості та невігластва. Це кінець циклу болю і смерті. Це найвищий стан звільнення.

Далі, спираючись на слова Кабіра Сахеба, ми поступово починаємо дізнаватися про можливість злиття, коли наше его навчилася відходити на задній план. Кабір Сахєб описує це дуже просто. Він каже, що стан злиття подібний до крапель дощу, що падають в Океан. І не залишається жодної краплі, аби розповісти, як це – стати Океаном.

Від приголомшуючої заяви Бабуджі: «Коли ви досягаєте злиття, вас нарешті можна назвати початківцем», все наше

розуміння йде шкереберть! Те, що ми вважали кінцем шляху, насправді готує нас до початку справжньої подорожі.

Це можна пояснити в такий спосіб: музикант витрачає роки життя, оволодіваючи грою на своєму інструменті. По-справжньому творити він починає лише тоді, коли повністю опанує своїм інструментом, і між ним та його музикою не буде жодної різниці. Техніка відходить на задній план і дає проявитись чистому прояву.

Тепер постає питання: що за межами цієї єдності музиканта та музики? Тиша, з якої народжується і в яку зникає вся музика. Не порожня тиша, а та, що сповнена усіма можливими мелодіями. Маєстро-музикант знає, що найпотужнішу музику грають у проміжках між нотами.

«Коли ви досягаєте злиття,
вас нарешті можна назвати
початківцем»

- Бабуджі

Давайте розглянемо злиття і те, що відбувається після нього. Спочатку нам потрібно зрозуміти, хто до нього прагне. І в кого опісля залишається розуміння, що пошук завершено? Крапля не може сказати: «Віднині я – Океан»,

тому що того «я», яке могло б це сказати, більше немає. Це не смерть, як ми її знаємо; це найбільша зміна. Смерть може навіть привести до Вічного Життя.

Задумайтеся на хвилинку: краплі, що задавала питання «Хто відчуває себе Океаном?», більше не існує. Це все одно, що запитати: «Що думає полум'я свічки, приєднуючись до лісової пожежі?» Питання передбачає існування мислителя, якого більше немає.

Природа розкриває нам велику таємницю на прикладі найбільш звичайних речей. Візьмемо водень: він є вибухово-небезпечним та готовим спричинити пожежу. Кисень є тим, що живить вогонь і змушує його горіти швидше. Самі по собі вони несуть небезпеку. Але що виникає, коли вони належним чином поєднуються? Вода! Те, що підтримує рух у природі і є основою всього життя.

А тепер послухайте: що сталося з воднем? Де кисень? Вони не були знищені, вони перетворилися на щось, чого поодиноці жоден з них не міг навіть уявити. Водень не може сказати: «Тепер я вода», тому що його більше не існує в чистому вигляді, щоб засвідчити це. З'явилася нова реальність, яка відрізняється від обох первинних елементів і яка служить іншій меті.

А хлор з натрієм? Тільки погляньте, на що здатні! Хлор – це отруйний газ, який використовують на війні, а натрій вибухає при контакті з водою. Але коли вони поєднуються,

то утворюють звичайну сіль, яку потребують наші клітини. Смертельне стало необхідним, а отруйне – безпечним.

Річка, що впадає в Океан чи краплі дощу, що падають на нього, водень, що поєднується з киснем – всі ці приклади показують, що мета є у поєднанні. Вони демонструють, що злиття – це не просто поєднання двох речей, а створення чогось нового і більш значущого. Це відмова від старих ідентичностей, аби знайти нову, яку можна буде використати для досягнення більшої мети.

- **Втрата себе заради Вищої цілі:** це не про те, як одне поглинає інше. Це про те, що обидві сутності відмовляються від того, ким вони є, аби об'єднатись заради нової, вищої мети. Подумайте про це як про відмову від чогось, що дозволить вам відчувати себе наповненим.
- **Зміна стану, а не просто поєднання:** звичайне злиття схоже на змішування двох різних фарб для отримання нового кольору. Натомість трансформаційне злиття – це як поєднання двох речей для створення чогось абсолютно нового, наприклад, поєднання водню та кисню для створення води. Вони не просто «змішуються», вони змінюються.
- **Несподіваний результат:** трансформована сутність може робити те, чого жодна з початкових сутностей не могла зробити самостійно. Нова сутність набуває нові здібності,

новий розум або нову мету, яких в неї не могло бути до злиття.

Багато людей ошелешені словами Бабуджі про те, що злиття – це лишень початок. «Майстре, – кажуть вони, – що буде далі, якщо Єднання – це не кінець?»

Трансформаційне злиття — це як поєднання двох речей для створення чогось абсолютно нового, наприклад, поєднання водню та кисню для створення води. Вони не просто «змішуються», вони змінюються.

Ось що я дізнався зі свого досвіду:

Спочатку відбувається Злиття, подібне до Океану, що з широкими обіймами приймає річку. Спогад про буття річкою все ще залишається, хоч би і слабкий. Вважайте, що цей рух річки має на меті досягти тієї самої локи, *Салокята*.

Потім, по мірі нашого зростання, ми стаємо Ідентичними, коли зникає навіть спогад про те, що ми були різними. Натрій більше не пам'ятає, що він був натрієм. Він просто сіль, і не хоче повертатися до своєї вибухової природи.

Цього недостатньо для наступного етапу Тісної Відповідності. На ньому нашої індивідуальної «волі» вже немає, але існує така досконала відповідність, що Божественна Воля протікає через ємність без будь-якого опору або навіть усвідомлення цього. Вона нічого не відштовхує, вона все вміщає, так само як простір.

І навіть більше цього... ах, слова не можуть цього описати. Як вода може розповісти водню і кисню, що означає піклуватися про живих істот? Як сіль може розповісти натрію і хлору, як це радісно – зберігати їжу свіжою і підтримувати делікатний баланс у крові?

Західна філософія називає «порожнечу» лякаючим нічим, але ми знаємо її як найактивнішу повноту. Коли водень і кисень поєднуються, утворюючи воду, чи перетворюються вони на «ніщо»? Ні! Вони здатні допомогти цілим екосистемам. Так само відчувається порожнеча его після злиття: вона не порожня, вона настільки наповнена, що не потребує оголошення.

Той, хто досяг самореалізації і вийшов за межі злиття, не ходить і не каже: «Я просвітлений!» Воді не потрібно говорити: «Я – H_2O !» Вона тече, живить, очищує і підтримує; саме її існування є її свідченням.

Той, хто досяг самореалізації і вийшов за межі злиття, не ходить і не каже: «Я просвітлений!» Воді не потрібно говорити: «Я — H_2O !» Вона тече, живить, очищує і підтримує; саме її існування є її свідченням.

А тепер варто подумати ось про що: мета не в тому, щоб стати Океаном. Суть у тому, аби усвідомити, що ти ніколи не був краплею. Ти завжди був Океаном, який думав, що він крапля. Проте це усвідомлення не є кінцем; це лише початок справжньої роботи.

Коли ви усвідомите, що ви є Океаном, вам потрібно навчитися свідомо повертатися у свою краплю. Цього разу ви будете робити це не через невігластво, а виходячи з вищого знання. Саме це відрізняє вільну душу від скutoї: одна людина вірить у те, що бачить, а інша навмисно грає свою роль, щоб інші могли продовжувати сновидіти. «Коли я говорю, я завжди задаюся питанням, хто це: Лаладжі, я чи хтось інший?» – каже Бабуджі. З усього цього можна зробити один висновок: наше «я» зникає.

Ви можете подумати: «Це чудові ідеї, але я все одно щоранку маю справу з заторами на дорозі та іншими проблемами». У цьому і суть. Океан повинен навчитися відчувати себе кожною

краплею, повністю усвідомлюючи обмеження втілення, залишаючись при цьому міцно вкоріненим у Безмежному.

Мета не в тому, щоб стати Океаном. Суть у тому, аби усвідомити, що ти ніколи не був краплею. Ти завжди був Океаном, який думав, що він крапля. Проте це усвідомлення не є кінцем; це лише початок справжньої роботи.

«Але Дааджі, – можете запитати ви, – як це зробити в реальному житті?»

Будьте як вода. Вода не вибирає, кому допомагати. Вона не каже: «Я буду протікати тільки золотими каналами». Вона залишається незмінною, але пристосовується, аби пасувати до кожного резервуару. При нагріванні вона без проблем піднімається у вигляді пари. Коли стає холодно, вона легко замерзає. Але вона ніколи не забуває, чим вона є насправді, попри всі ці зміни: вона є тим, що підтримує життя.

Завжди пам'ятайте, чого вас навчив натрій: навіть життєво необхідна вода може принести шкоду, якщо вона контактує з неправильним елементом. Духовний шлях потребує як гнучкості води, так і знання, щоб вибрати правильну людину,

яка допоможе нам змінюватись. Той самий принцип резонує і в питаннях шлюбу. Уявіть, що натрій, замість того, щоб з'єднатися з хлором, контактує з водою! Бум...

Будьте як вода. Вода не вибирає, кому допомагати. Вона не каже: «Я буду протікати тільки золотими каналами». Вона залишається незмінною, але пристосовується, аби пасувати до кожного резервуару.

Духовний шлях потребує як гнучкості води, так і знання, щоб вибрати правильну людину, яка допоможе нам змінюватись.

Що відбувається після злиття? Те саме, що відбувається за межами води, те, чим може стати і що може зробити вода. Льодові скульптури, від яких перехоплює подих, настільки вони прекрасні. Пара, що рухає величезні двигуни. Хмари, що приносять дощ на суху землю. Річки, що прорізають величезні каньйони, і краплі роси, що відбивають ціле сонце.

Після злиття в просторі може статися багато чого. До їх зустрічі це водень і кисень, і вони можуть створити всю воду,

яка коли-небудь була чи буде. Симфонія ось-ось почнеться, і в ній є всі можливі мелодії.

Що відбувається, коли зустрічаються дві великі Порожнечі? Логічна відповідь – залишається Ніщо. Але це Ніщо не те саме, що Нуль. Нескінченність – це математичне поняття, яке стверджує, що сума нескінченності та нескінченності залишається нескінченністю, а не дає в підсумку «дві нескінченності».

Коли математики виявили, що нескінченність може бути різного розміру, вони торкнулися глибокої духовної істини. Існують не тільки нескінченні речі, що не піддаються злиттю, але й нескінченності нескінченностей, кожна з яких відрізняється і містить у собі всі інші. Ось чому подорож після злиття ніколи не завершується.

Ось що я хочу вам сказати: крапля не стає Океаном; крапля дізнається, що вона завжди була Океаном. Але це відкриття – лише перший день навчання в Університеті Нескінченності. Що лежить за його межами?

Розповісти про це зможе той, хто пройшов за межі, а потім пройшов за нові межі... Повернувшись, він дізнається, що тиша говорить голосніше за слова, що перебування там вчить більше, ніж проповіді, і що найбільша сила – це не мати жодної сили, а мати тільки Любов, яка є вічною грою водню і кисню, що розчиняються один в одному і повертаються до життя як саме життя.

Існують не тільки нескінченні речі, що не піддаються злиттю, але й нескінченності нескінченностей, кожна з яких відрізняється і містить у собі всі інші. Ось чому подорож після злиття ніколи не завершується.

У цьому полягає магія розкладання речей на складові. Це шлях, що виходить за межі шляху. Тому я можу тільки посміхатися, коли ви питаєте: «Що буде після злиття?» Вам не потрібно нічого говорити; вам потрібно стати відповіддю.

І коли ви це зробите, ви зрозумієте, чому Майстри нічого не кажуть. Вони просто дають вам склянку води і чекають, коли ви зрозумієте, наскільки вона чудова. Коли ви тримаєте цю склянку води, подумайте про те, як водень і кисень перетворюються на щось інше. Ви є Океаном, і ви вражені тим, наскільки він чистий. Ви є Божественним, що повільно прокидається до Своєї власної гри.

І в цьому спогаді відбувається найдивовижніше: звичайне стає священним. Не тому, що воно перетворюється на щось інше, а тому, що його починають бачити таким, яким воно завжди було.

У Найвищій Тиші, яка є поза всіма злиттями, нехай Він дасть
нам мудрість обирати вірний шлях.

З молитвами до Великого Майстра,

Камлеш

2